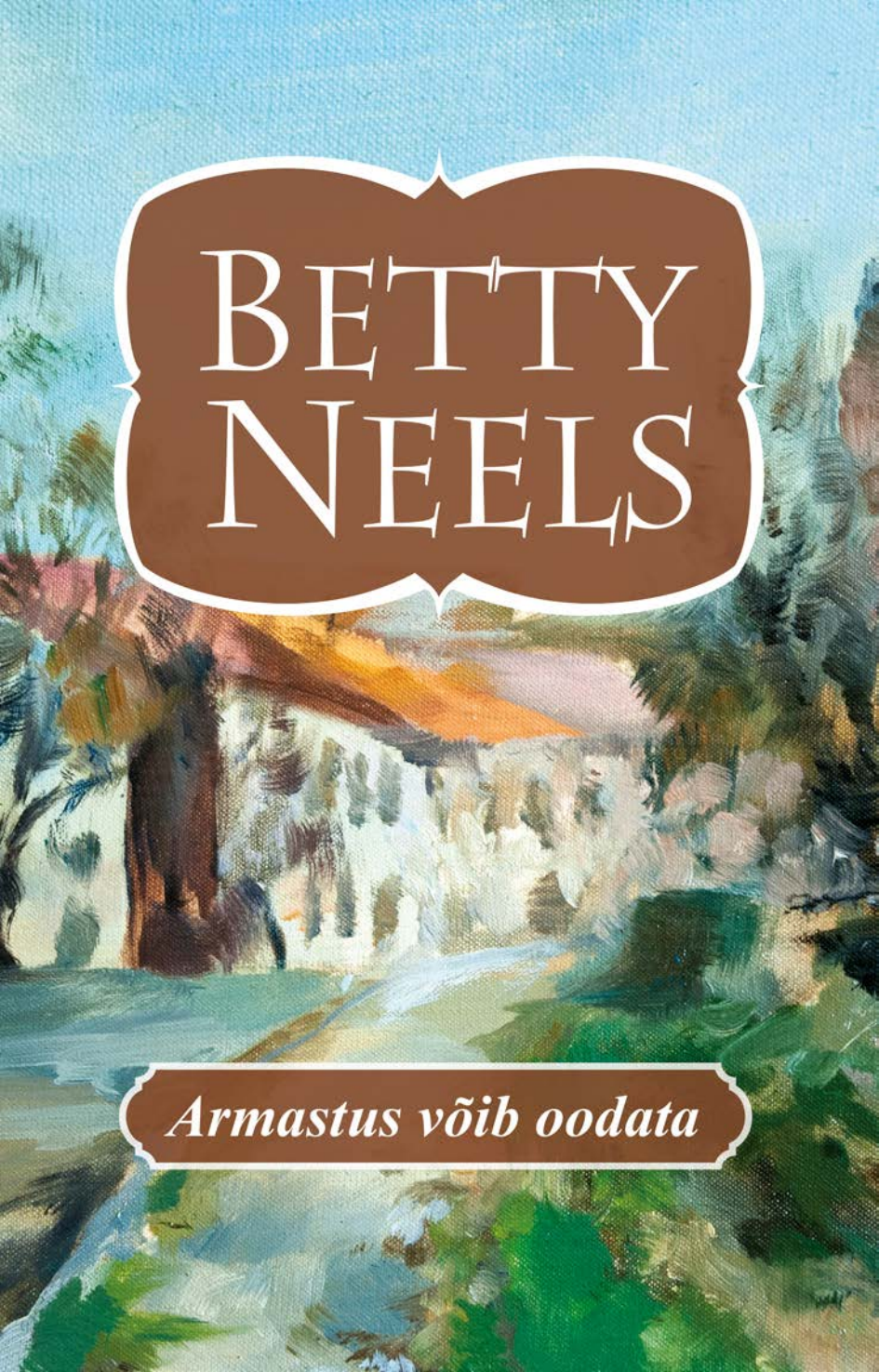
BETTY
NEELS
Armastus võib oodata

Originaali tiitel:
Betty Neels
Love Can Wait
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, ärietteõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1997 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01451225
ISBN 978-9916-31-662-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Härra Tait-Bouverie jõi pärastlõunateed koos oma tädiga – väikest kasvu õblukese naisega, kes elas kadunud abikaasalt päranduseks saadud meeldivas majas elegantset elu. Seitsmekümneaastane tädi oli suurepärase tervisega ja olgugi et heasüdamlik naine, oli ta väga enese- ja tervisekeskne. Juba ammu oli ta otsustanud, et tema on õrn, mis tähendas, et ta eales ei pingutanud, kui just ise ei tahtnud. Ta oli härra Tait-Bouverie ema vanem õde ja just esivanemale meele järele olemiseks sõitis mees aeg-ajalt Londonist tädi juurde, et tema seltsis tunnike veeta.

Härra Tait-Bouverie seisis aiavaatega akna juures, kuulas tädi tasast kaeblemist mitmesuguste valude, unetute ööde ja isupuuduse teemal, olles teadlik, et arst oli tädi hiljuti läbi vaadanud ja mitte ainsatki viga leidnud, kuid lausudes sobivatel hetkedel ikkagi rahustavaid repliike.

Keegi astus tuppa ja mees pöördus tulijat vaatama. See oli pikka kasvu, oivalise kehaehituse ja armsa näolapiga tütarlaps – või pigem noor naine. Naise rikkalikud

kastanpruunid juuksed olid korralikult pealaele kinnitatud ning ta kandis ranget valget pluusi ja tumesinist seelikut.

Tulijal oli käes teekandik, mille ta asetas sekeldusteta tädi tooli kõrvale lauale, ajas selja sirgu ja vaatas mehele otsa. Pilk oli põgus, härra Tait-Bouverie ei näinud tema silmavärvi ja naine ei naeratanud.

Kui naine oli toast lahkunud, kõndis mees tädi tooli juurde.

„Kes see oli?“ küsis ta nagu muuseas.

„Minu koduabiline. Muidugi pole sa ammu siin käinud – proua Beckett otsustas pensionile minna ja oma õe juurde kolida, mistõttu olin loomulikult sunnitud kellegi tema asemele otsima. Sa ei kujuta ette, James, kui raske on häid teenijaid leida. Aga Kate sobib mulle väga hästi. Ta on tõhus, üpris vaoshoitud ja teeb oma tööd hästi.“

„Ta pole just hariliku teenijanna tüüpi, ega?“

„Oletan, et ta on üpris noor. Tal olid laitmatud soovitused – piiskop Lowe’lt ja leedi Creswellilt.“

Härra Tait-Bouverie võttis teetassi ja ulatas tädile võileivavaagna. „Keegi kohalik?“ pakkus ta.

„Usun küll. Ta elab meie juures, aga tema ema on kohalik – väidetavalt lesk. Kuuldavasti üpris halval järjel, mis on mulle kasulik, sest Kate vajab tööd ja tema lahkumine on ebatõenäoline. Pean möönma, et see on väga mugav, et ta autot juhib. Ma ei pea enam taksot tellima ega igal nädalal Thame’i juuksurisse minema – ta viib mind ise kohale ja käib poodides, kuni ma Anton’sis viibin. Nii saab ta mõnusa väljasõidu…“

Härra Tait-Bouverie jälgis tädi hõrgutava aplusega võileibu nosimas ja juurdles endamisi, kas toiduainete ostmist sobib „mõnusaks väljasõiduks“ nimetada.

„Ja muidugi,“ jätkas leedi Cowder, „võib ta sõita jalgrattaga külasse või Thame'i millegi järele, mida ma parajasti vajan.“

„Musterinimene,“ pomises härra Tait-Bouverie ja ulatas koogialuse edasi.

Ta lahkus poole tunni pärast. Kui ta Bentleysse istus, polnud koduabilisest jälgegi. Ta oli pisut lootnud, et koduabiline ta teele saadab, kuid ukse avas hoopis proua Pickett, igapäevane koristaja külast, kes jälgis teda eemaldumas.

Ka Kate jälgis meest köögiaknast. Ta pidi selleks kaela pikaks ajama, sest ehkki ta oli külalistoas mehele otsa vaadanud, oli tookordne pilk põgus ja ta tahtis nüüd teatud mõttes lüngad täita.

Pikk, väga pikk – arvatavasti ligi kaks meetrit, oletas ta – ja väga suurt kasvu mees. Targas näos oli kõrge nina ja peenike suu, millele lisandusid hallisegused õlekarva juuksed ja vist ka sinised silmad. Nägus mees, leidis Kate, samas polnud vaadeldavas midagi keigarlikku. Kate nuputas, millega mees elatist teenib.

Ta jätkas küpsetiste valmistamist ja lubas endale kerge ohke. Selle mehega olnuks huvitav tutvuda ja vestelda. „Ehkki pole sugugi tõenäoline, et nii juhtub,“ pöördus ta köögikass Horace'i poole.

Ta läks teenõusid koristama, mispeale leedi Cowder tõstis pilgu raamatust ja märkis: „Šokolaadikook oli hõrgutav, Kate. Minu õepoeg sõi kaks viilu. Kahjuks ei saanud ta õhtusöögile jääda.“ Ta itsitas. „Oh neid mehi ja nende sõbratare!“

Kate otsustas, et pole tema asi sellele vastata.

„Armuline leedi, te palusite mul meelde tuletada, et te proua Johnsonile helistaksite.“

„Ahjaa, muidugi. Olin selle täiesti unustanud. Mul on nii palju asju, millest mõelda.“ Leedi Cowder sulges kärsitult kulmu kortsutades raamatukaane. „Vali mulle tema number, Kate.“

Kate pani kandiku käest ja haaras telefoni. Tal oli keeruline lasta end kamandada, ilma et talle oleks palun või tänan öeldud. Ta oletas, et harjub sellega aja jooksul.

Kööki naasnud, asus ta õhtusööki ette valmistama. Kuigi leedi Cowder kinnitas kõigile, et tema söögiisu on nagu linnul, nautis ta kopsakaid söögikordi. Nüüdseks, olles peaaegu kolm kuud leedi juures töötanud, teadis Kate, et tööandja korraldust valmistada „suutäis kala ja kerge maiuspala“ tuli tõlgendada kui merikeelt krevetikastme, Auvergne kartulipüree, estragoniga seente ja portsjoni hautatud selleriga, millele järgnes šokolaadisuflee või vahelduseks karamellikreem.

Selle peale pahandada polnud mõtet. Tal oli vedanud, et nii kodu lähedal tööd leidis. Ta kahtlustas, et talle ei makstud nii palju kui koduabilistele harilikult, kuid hinna sees oli söök ja üpris mugav väike tuba. Ja saadud palk võimaldas tema emal muretult ära elada, kui nad säästlikud olid.

Kate'il oli tulevikuplaan: kui ta suudab piisavalt raha kõrvale panna, rajab ta oma ettevõtte, mis tegeleb söögivalmistamise ja ettetellimisel toidu pakkumisega. Ta vajas algkapitali, et osta kaubik ja köögivarustus, ning raha, millest klientuuri kogumise ajal ära elada. Ema pidi teda aitama, kuid praegu ei tulnud see kõne allagi – proua Crosby oli kukkunud ja käeluu murdnud ning ehkki ta tegi näo, et see polnud midagi tõsist, oli kipsis käega keeruline midagi teha.

Kui proua Crosby selle peale kärsitust väljendas, märkis Kate mõistlikult, et nad ei saa teha mingeid plaane, enne kui ta on veidi raha kõrvale pannud. Kui tal oleks kas või sada naela, võiks ta ülejäänud summa kokku laenata. Summa oli tühine, kuid sellest olnuks tublisti abi, kui ta panga juhatajaga ühendust võtab. See oli riskantne, ent Kate tuletas endale lakkamatult meelde, et on kahekümne seitsme aastane ja varsti on riskimiseks liiga hilja. Koduabilise töö kõlbas küll, kuid oli ajutine hädalahendus.

Kui tema isa järsku ja ootamatult suri, varises nende elu kokku. Isa oli loobunud tööst advokaadibüroos, et kirjutada raamat, mille süžee oli juba üks tuntud kirjastaja heaks kiitnud. Isa oli võtnud raamatu kirjutamiseks kuus kuud, kuid juba kolme kuu pärast, olles vaevu jõudnud uurimistöö lõpetada, tekkis tal emfüseem ja ta suri kuue nädala jooksul, jättes oma naise ja tütre elama rahariismeist, mis neile olid järele jäänud.

Tegemist oli olnud riskiga, kalkuleeritud riskiga, mida isa oli vääriliseks pidanud, ja see polnud kellegi süü. Kate

oli asunud rahaasju korda ajama ja tööd otsima. Mõistliku neiuna oli ta otsinud tööd, millega saaks hästi hakkama – ja kui ta nägi kohalikus ajalehes leedi Cowderi kuulutust koduabilise leidmiseks, läks ta leedi jutule ning saigi tööle.

Ta ei kavatsenud jääda koduabiliseks päevagi kauem kui tarvis. Ta plaanis alustada koduste roogade pakkumise teenust kohe, kui on piisavalt raha kõrvale pannud. Ent tema ja ema pidid samal ajal ära elama – ema väikesest pensionist said tasutud üür ja väikese maja ülalpidamiskulud, kuid nad pidid ka sööma, sooja saama ja riideid soetama. Isegi nende säästliku eluviisiga tõotas selleks kuluda paar aastat. Saadaval oli ka tasuvamaid töökohti, kuid mitte Kate'i kodu lähedal. Vähemalt võis ta iganädalasel poolikul vabal päeval ja pühapäevasel puhkepäeval koju minna.

Järgmine päev oli pühapäev – soojal juunipäeval polnud taevas pilveraasugi, Kate istus jalgratta selga ja väntas reipalt külasse, olles vaba päeva eest tänulik. Ta ohkas rahulolevalt ja lükkas ratast mööda väikest rada majakese poole, kus ta koos emaga elas. Nende maja asus küla peatänava lõpus kahe maja vahel. Hoone oli üpris rääbakas ja selle tänapäeva mugavused ei olnud kuigi tänapäevased, kuid üürisumma oli väike ning mõlemad naabrid eakad ja vaiksed. Mitte just see, millega nad olid harjunud, mõtles Kate, kui ratta tagaaiale toetas ja köögiukse kaudu sisenes, kuid ikkagi kodu…

Ema tuli talle kööki vastu. Endiselt nägusa naise ruugetes juustes leidus halli, kuid tema silmad särasid sama roheliselt nagu tütrel.

„Sul on kiire hommik seljataga," märkis ema osavõtlikult. „Kas sul ei ole aega hommikust süüa?"

„Jõin tassi teed…"

„Sa vajad midagi enamat, sinusugune suur tüdruk," leidis ema heatujuliselt. „Teen kuhja röstsaiu ja kannutäie teed ning sööme varajase lõuna. Tule ja istu, kullake. Kohe läheme aeda."

Proua Crosby kortsutas kergelt kulmu. „Ma ei ole kindel, et see töö sobib sulle. Leedi Cowder tundub väga nõudlik naine olevat."

Kate istus köögilaua taha, kus nende vana kass Moggerty talle sülle ronis. Ruum oli väike, ent väga korras ja puhas ning soe päike paistis kraanikausi kohal olevast aknast sisse. See tundus märksa mõnusam kui leedi Cowderi läikivvalged kahhelplaadid ja roostevabad teraspinnad. Kate vastas leebelt: „See ei kesta igavesti, ema. Tulen sealt kohe ära, kui oleme veidi raha kõrvale pannud. Ja tead, see pole kõige hullem. Saan hästi süüa ja mu tuba on täitsa kena."

Ta tiris lõikelaua lähemale ja hakkas röstimiseks saia lõikama. „Kuidas su käega on? Kas pidid järgmisel nädalal uue kipsi saama?"

„Jah, kullake. Mul ei ole üldse valus ja ma kannan lahast ainult kodust väljaspool – siis ei torma keegi mulle otsa."

Kui Kate tahtis tõusta, lausus ema: „Ei, kullake, röstin ise saia. Tore on teha midagi kellegi teise heaks, kui mõistad."